

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.
przy uczestnictwie A. Ś.

o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 grudnia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w L.
z dnia 28 sierpnia 2018 r., sygn. akt IX Ga (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawcy
kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi

kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony – co należy podkreślić – wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik uczestnika A. Ś. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w L. z dnia 28 stycznia 2018 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że nie wystąpiła powołana przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Należy zauważyć, że powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Tych wymagań autor skargi kasacyjnej nie spełnił. Przedstawione w skardze rozważania nie pozwalały na przyjęcie, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa w sądzie drugiej instancji doszło do wydania orzeczenia oczywiście wadliwego. Zawarty w skardze kasacyjnej wywód nie dał podstaw do przyjęcia, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty i widoczny na pierwszy rzut oka naruszył art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 373 ust. 1 p.u. w zw. z art. 385 k.p.c., a także art. 378 § 1 w zw. z art. 382 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na zaaprobowaniu przez sąd drugiej instancji dopuszczenia dowodów z urzędu, w tym dowodów z „akt postępowania upadłościowego” oraz z „akt postępowania egzekucyjnego” spółki P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., w której uczestnik pełnił funkcję prezesa zarządu w czasie, kiedy powstał stan niewypłacalności skutkujący obowiązkiem złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości.

Sąd Najwyższy powołując się na treść art. 376 ust. 1 zd. 2 p.u. wielokrotnie wyjaśniał, że w postępowaniu w sprawach o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej mają zastosowanie przepisy o postępowaniu nieprocesowym, z takimi tylko wyjątkami, które wynikają wprost z regulacji szczególnej (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2007 r., II CZ 78/07, nie publ., z dnia 15 grudnia 2005 r., V CK 415/05, nie publ., z dnia 16 listopada 2004 r., III CZ 100/04, nie publ.). W postępowaniu nieprocesowym, ze względu na ochronę ważnego interesu społecznego dopuszczalny jest szerszy zakres działania sądu z urzędu. Z tego względu zarzut skarżącego naruszenia ww. przepisów należy uznać za niezasadny.

Wbrew twierdzeniom Skarżącego Sąd drugiej instancji rozpoznał wszystkie zarzuty apelacyjne dokonując szczegółowej analizy i wyjaśniając wszechstronnie swoje stanowisko. Zaskarżone orzeczenie nie jest zatem sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami oraz z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć.

Z tych wszystkich względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.